

המוקד להגנה הפרטית

HAMOKED Center for the Defence of the Individual

هموكيد - مركز الدفاع عن الفرد

תאריך: 25.8.2011
בתשובה נא לציין: 69983

לכבוד
עו"ד אסנת מנדל
מנהלת מחלקת בג"צים
פרקליטות המדינה

בפקס: 6467011

ג.נ,

שלום רב,

הנדון: דרישה מקוממת מצד המינהל האזרחי: קבלת היתר נפרד לשם מפגש עם בני משפחה בעת שהייה כדין ב"מרחב התפר"

1. אבקש לפנות אליך ולבקש את התערבותך המיידית בעניין שבנדון, לאור תשובה אבסורדית שהתקבלה מהמינהל האזרחי במסגרת טיפול בבקשה ל"כניסה למרחב התפר", לפיה לא זו בלבד שפלסטיני נדרש בהיתר על מנת לשהות בחלקה המערבי של ארצו, אלא שעליו לבקש אישורים מן הצבא ולהצטייד במספר היתרים, כמספר הפעולות שהוא מבקש לעשות בעת שהייתו שם! ובענייננו – להשתתף במסיבת החינה של ארוסתו.
2. בפתח הדברים אדגיש, כי אין במכתבנו זה משום הסכמה לעצם הדרישה כי פלסטינים המעוניינים לעבור לחלקי הגדה המערבית אשר ממערב לגדר ההפרדה יצטיידו בהיתר מטעם המפקד הצבאי. נהפוך הוא.
3. הרקע לדברים הוא בקשתו של מרשי, מר א' זיוד (ת"ז _____), פלסטיני המתגורר ממזרח לגדר ההפרדה, לעבור לצידה המערבי של גדר ההפרדה. מרשי מגדל גידולים חקלאיים ממערב לגדר ההפרדה; לפני כשנה גם חתם על חוזה נישואין עם בחירת ליבו המתגוררת מערבית לגדר, ובקרוב אמור להתקיים שם טקס החינה המסורתי.
4. למרשי מונפקים באופן תדיר היתרים המאפשרים לו לעבור את גדר ההפרדה ולעבוד את אדמותיו. ההיתר האחרון הונפק לו ממש לאחרונה, ביום 18.8.11, ויעמוד בתוקפו עד ליום 16.10.11.
5. טקס החינה של מרשי ובת זוגו עתיד להתקיים ביום 2.9.11, דהיינו, במהלך תקופה זו. עם התקרב המועד, ומאחר שהמינהל האזרחי בושש לחדש את ההיתר הקודם שהונפק לו, הגיש גם בקשה להיתר שיאפשר לו, באופן ספציפי, להשתתף בטקס החינה שלו-עצמו, ככל שלא יחודש ההיתר הקודם עד אז. עקב כך, אף אנו פנינו בעניינו למינהל האזרחי ביום 21.8.11.

6. ביום 23.8.11 התקבל אצלנו מכתב קצין פניות הציבור של המינהל האזרחי, סגן עמוס וגנר, בו נמסר לנו כי ההיתר של מרשי חודש ביום 18.8.11 יחד עם זאת, נמסר לנו, "לצורך כניסה לחינה המוזכרת בפנייתך, על מרשך להצטייד בהיתר כניסה למרחב התפר לצרכים אישיים, ואין באפשרותו להשתמש בהיתר התעסוקה לצורך זה!" (בקשה מעין זו, כך צוין, לא מופיעה במחשבי המינהל האזרחי).
7. נראה, כי דבר מה השתבש בתפישת המינהל האזרחי את נהליו: נוהלים אלו נועדו לשקף את המציאות ואת קשת המקרים בגינם נדרשים פלסטינים לחצות את גדר ההפרדה, או לפחות כך נטען על ידכם בבג"ץ; וכעת, דומה כי לשיטת המינהל האזרחי המציאות היא זו שצריכה להתאים עצמה לנוהלים אלו.
- באופן אבסורדי, הרחבת ההכרה בזיקות של פלסטינים לצדה המערבי של גדר ההפרדה, שנועדה לכאורה להקל על שהותם שם, הפכה להיות, בעיני המינהל האזרחי, דרך נוספת לצמצם, להגביל ולחסום פלסטינים מלהימצא בחלק זה של ארצם.
8. נבקש להזכיר, כי על פי העמדה שהוצגה על ידכם בבג"ץ, משטר ההיתרים נדרש אך ורק בשל סיבות ביטחוניות.
- הפיכת משטר ההיתרים לבחינת "ראה וקדש", כאילו כל אדם שהותרה כניסתו לשם נדרש לקבל אישורים צבאיים מיוחדים על מנת שבמשך שהותו שם יוכל לבצע פעולות יומיומיות, לממש מספר זכויות ולענות על מספר צרכים הנובעים ממורכבות זיקתו לשטח, היא פסולה בעליל ואינה משרתת תכלית ראויה כלשהי.
9. לא יתכן שמי שהותרה שהייתו מערבית לגדר יאלץ לחשוש לבצע פעולות שגרתיות בעת הימצאותו החוקית שם (גם לשיטת המינהל האזרחי), כמו לבקר את הוריו, לברך את מכריו או אף לעצור לקנות ארוחת צהריים.
10. לא יעלה על הדעת כי השלטון יחדור באופן טוטאלי לחייו ופרטיותו של אדם וידרוש ממנו לפנות ולקבל את אישורו המפורש לכל פעולה יומיומית ולכל אינטראקציה משפחתית. תפיסה כזו סותרת באופן קיצוני את ערכי היסוד הדמוקרטיים ומזכירה משטרים אפלים.
11. למותר להזכיר, כי במסגרת פסק הדין שניתן בבג"ץ 9961/03 המוקד להגנת הפרט נ' ממשלת ישראל, הדגיש בית המשפט העליון את הצורך בגמישות בעת הנפקת היתרים ובטיפול סביר ויעיל בבקשות הפונים. נדמה שהקו בו הולך המינהל האזרחי לא רק סוטה מהכיוון אשר התווה בית המשפט – אלא מנוגד לו בתכלית.
12. משכך, נבקשך לוודא כי גורמי הצבא אינם מעלים בדעתם לנקוט בסנקציות כלשהן כנגד תושבי השטחים – ומרשי בנייהם – משום ש"העזו" להשתתף בשמחה משפחתית, לבקר את הוריהם, לפקוד את קבר סבם או לחבק את ילדיהם שלא על פי היתר צבאי מפורש.

בכבוד רב,

אלעד כהנא, עו"ד